

[Christophersen.]

ikke, at den næste krig kunne starte som en tilsyneladende civil invasion med deltagelse også af kvinder og børn. Det var det, der fik mig til at bruge udtrykket proportionsforvrængning, og det må hr. Erlendsson altså undskylde, men det mener jeg stadig der er tale om.

Jeg mener, vi skal debattere denne sag, men vi skal sørge for at anlægge et tilstrækkelig nægternt syn. Det drejer sig trods alt kun om en konkret problemstilling, hvori nogle hundrede mennesker er involveret. Jeg mener ikke, man kan begynde at indfortolke motiver af den karakter, som hr. Erlendsson her er inde på, i de begivenheder, der finder sted på Christiania.

Hr. Højland kom med en bemærkning om, at jeg i mit indlæg jo slet ikke havde været inde på spørgsmålet om lovløsheden og selvetableringen, og efterlyste i den forbindelse venstres syn på spørgsmålet om lovløshed. Jeg tror ikke, hr. Højland behøver at være i tvivl om, hvordan vi ser på selvtægt, og hvordan vi ser på lovløshed. Det er jo ganske klart fremgået, også af hvad forsvarsministeren adskillige gange efterhånden har sagt og skrevet, at naturligvis accepterer vi ikke, at man på Christiania kan rette sig efter et andet og mere hjemmegjort sæt af regler end dem, det øvrige samfund må indrette sig efter. Derfor synes jeg nærmest, det var en så selvfølgelig ting, at dette var vores syn på det begreb, hr. Højland var inde på, at jeg ikke behøvede at ofre nogen særlige bemærkninger herpå.

Med hensyn til selvetableringen kan man naturligvis have forskellig opfattelse af, om det var rigtigt, at det hændelsesforløb, som begyndte i 1971, senere kunne føre til en mere officiel godkendelse af Christiania, og jeg hører da selv til dem, der mener, at det var forkert, at det fik lov til at udvikle sig på den måde, fordi vi nu dermed er påført en lang række sociale og økonomiske problemer. Men når man altså nu er nået frem til en situation, hvor der rent faktisk af en regering er indgået en aftale med beboerne på

Christiania, så tror jeg, man må give forsvarsministeren ret i, at så må udgangspunktet for forandringer og for en afvikling af det være, at den nuværende regering vedstår denne aftale om en midlertidig overdragelse af brugsretten. Ellers får vi ikke den fornuftige afvikling, som der er brug for, så kommer vi netop ud i nogle uhensigtsmæssige konfrontationer.

Til hr. Svend Haugaards forslag om, at man nu nedsætter et udvalg, der kan undersøge og følge — og efter vores opfattelse logisk set også forberede en afvikling af — eksperimentet, som nogle betragter det som, skal jeg blot sige, at det kan vi da være med til at overveje i forbindelse med finansudvalgets fortsatte behandling af sagen. Her kan vi altså være enige med hr. Kjeld Olesen i, at det er en mulighed, man kan overveje. Men jeg må understrege, at et sådant udvalgs funktioner set fra vores synspunkt bl. a. må være at vurdere, hvorledes man afvikler beboelsen på Christiania, når den 22 måneders periode er til ende. At det så derudover også kan søge at løse en række af de problemer, vi i dag har debatteret, ja, det er så et supplement til udvalgets kommissorium.

Svend Haugaard (RV):

Jeg synes ikke, der er kommet meget nyt frem i denne debat, i hvert fald ikke noget, som har været nyt for mig, så det kunne ændre min indstilling. Forsvarsministeren citerer mig for at have brugt ordet suppedas. Jeg sagde: nu, da vi sidder i suppedasen, hvad så? Når jeg sagde „vi“, så var både jeg selv og forsvarsministeren med i suppedasen, og det er unægtelig en lidt anden udlægning, end forsvarsministeren gav det ved denne lejlighed. Men jeg er da i øvrigt enig i, at forsvarsministeren ikke skulle med i denne suppedas. Det vedrører snarere socialministeren, og jeg synes, det ville være rimeligt, om socialministeren fik ordet — som den fungerende formand også var inde på før. Det synes jeg var helt korrekt netop i en sag som denne.